

са ухитрихъ да прорѣзватъ тънкитѣ люнети*) на гребенѣтъ съ коршуми, които са заривахъ въ глината наредъ съ безмятежно-спящитѣ солдати.

— Секретитѣ трѣбва да сѣ поставени злѣ у насъ, чува са гласѣтъ на Скобелева.

— Защо?

— Едного убили.... Турцитѣ могатъ да ги видятъ. Трѣбва ей сега да намѣримъ други мѣста за секретата.

— Азъ ей сега ще отидѣ, говори Гренквистъ.

— Не, съ това азъ ще са распорядж....

— Турцитѣ ще починѣтъ въ васъ да гърмятъ прицѣлно. Тукъ разстоянието до тѣхъ е най малко.

— Нека гърмятъ.

И Скобелевъ съ ординарцитѣ си прѣскокихъхъ прѣзъ брустверѣтъ. Сърдцето са стискаше за него. На-на безразсѣднийтъ коршумъ, които тѣй много лѣтятъ сега по всичкото това пространство, ще положи крайно този блестящъ живогъ. И досадата обхващаше за младия генераль. Безъ него като че нѣма кой да распоряди секретитѣ и да имъ избере мѣсто. Не бива, наистина, той самичкъ да прави всичко. Този половина часъ, въ който Скобелевъ прѣстоя задъ брустверѣтъ подъ огнѣтъ, доведе въ безпокойствие всичкийтъ отрядъ. Нѣма какво да са каже че ний по всичката линия тутакси прѣкратихме огнѣтъ. Инакъ и своитѣ коршуми могли бихъ да закачатъ генеральтъ и придружающитѣ го.

— Ахъ, ти, Господи! смушаваше солдатитѣ. Но, какъ тѣ ще го закопаятъ сѣрдечнийтъ....

— Никой, освѣнь Богъ.... Пази го ; но, и цѣлъ....

— Намагйосанъ. Какво му е!

— Въ Хива, казуватъ, го магйосали. Споредъ солдатската легенда, единъ „хивенецъ“ деветъ дена и деветъ ноци носилъ Скобелева по „Хива Невѣрна“ и го магйосвалъ. Слѣдъ деветѣтъ дена и деветѣтъ ноци не давали на Скобелева да яде и да пие и все го магйосвали, догдѣто съвсѣмъ не го магйосали, така що коршумигъ прѣминува въ посрѣдъ, безъ да причиняватъ на Скобелева ни най малката вреда.

Догдѣто генеральтъ нарежда секретитѣ, да опишемъ неговото оригинално живѣяние въ траншеитѣ.

Днеска вече то е подобро. Ископана яма, въ която

*) Малки отдѣлни лунообразни укрѣпления въ полето. (Б. Пр.)